

POSUDEK OPONENTA RIGORÓZNÍ PRÁCE

Název rigorózní práce: Postavení soudního exekutora v České republice

Jméno uchazeče: Mgr. Alan Havlice

Oponent: Mgr. Miroslav Hromada, Ph.D.

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

Katedra občanského práva

Posudek

1. Cíle práce

Práce vznikla slovy autora proto, aby upřesnil a vyjasnil postavení soudního exekutora, a upozornil na rozpory, s nimiž se setkal v průběhu výkonu této profese a které dosud nejsou zcela objasněny.

Struktura práce však vymezený cíl a téma práce na mnoha místech nerespektuje. Výhrady lze mít hned k druhé kapitole, která se již podle svého názvu soustředí na historii a vývoj exekučního řízení, včetně detailů z průběhu exekuce; samotné postavení exekutora v průběhu historického vývoje zůstává v této kapitole poněkud stranou. Kromě toho je nápadné, že celá kapitola začíná pojednáním o právu římském, s bezprostředním skokem do roku 1918. Čtenář se pak nutně musí ptát po smyslu této kapitoly.

Poměrně rozsáhlé pojednání čtvrté kapitoly (zabírající čtvrtinu celé práce) se zabývá průběhem exekučního řízení. To se však zcela vymyká zvolenému tématu práce, neboť o postavení exekutora ve vlastním slova smyslu se zde jedná pouze velmi zprostředkovaně. Tam, kde se postavení exekutora přece jen dotýká, jde o velmi zkrácenou informaci, která není ničím jiným než převzetím textu zákona - viz např. pojednání o námitce podjatosti, rozpracované v podkapitole 4.1.10.5.

Podobně překračuje zvolené téma práce i šestá kapitola. Aby mohl přednést argumenty ve prospěch odměňování exekutora, nemusel autor zcela jistě popsat celou problematiku rozhodování o nákladech exekuce.

2. Metody a prameny

Metody použité při zpracování díla odpovídají vytyčenému cíli a spočívají v analýze zákonného textu a základní judikatury. Je využita též metoda komparace.

Co se odborné literatury týče, je její rozsah poměrně úzký vzhledem k rozsahu práce. Největší nedostatek je ve využití zahraničních pramenů. Ačkoliv je zahrnuta poměrně obsáhlá kapitola věnující se srovnání s mnoha jinými právními řády, je nakonec zřejmé, že autor převzal informace z jednoho internetového zdroje. Chybí však jakákoliv práce s původními zahraničními prameny, a to ať již s textem právních předpisů, s judikaturou nebo s odbornou literaturou.

Rozboru judikatury by mohla být věnována větší péče. Např. prezentace rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (viz str. 89) je provedena velmi zkratkovitě bez podrobnějšího rozboru souvislostí.

3. Věcná a formální správnost

Z hlediska věcného je snad nejvíce zarážející, že stejné argumenty používá autor v různém významu podle toho, co se hodí stanovisku, které hodlá obhájit. Nejvíce je to patrné na zásadní otázce této práce, totiž zda soudní exekutor má být považován za podnikatele či nikoliv. Např. jde-li o náklady exekuce, autor postavení exekutora jako podnikatele relativizuje (viz str. 87), naopak obhajuje-li zachování konkurenceschopnosti mezi úřady, výslovně argumentuje, že "exekutor je v podstatě podnikatelem" (viz str. 94). To mu ovšem nebrání, aby zase na jiném místě přirovnal (opět pro účely nákladů) soudního exekutora k notáři (nehledě k již neaktuálnímu tvrzení, že v průběhu dědického řízení vydává rozhodnutí soud, nikoliv sám soudní komisař). Takový přístup zpochybňuje autorovy závěry jako výsledky hodnotově neutrálního, předem nezaujatého vědeckého bádání.

Formální nedostatky lze v práci shledat pouze v nevýznamném množství a intenzitě. Může se jednat např. o nesprávnou interpunkci (např. str. 81) nebo nesprávné tvary slov a jiné nesprávnosti ve psaní (např. str. 11, 55, 77). Bylo by i vhodné sjednotit psaní odkazů vzhledem k interpunkci – viz např. poznámky 7, 25, 54 nebo 77 oproti poznámce 79. Je-li v práci použito podtrženého textu, není příliš jasné proč (viz str. 90).

Z hlediska nejenom formálního je nedostatkem práce chybějící citace zdrojů; tak např. nelze argumentovat závěry, k jakým soudy dospěly, aniž by byla citována příslušná soudní rozhodnutí (viz např. str. 77).

4. Závěr

Do rigorózní práce autor zjevně promítl své zkušenosti z činnosti soudního exekutora. Tato skutečnost by sama o sobě nebyla nijak negativní. Naopak by takový pohled zevnitř mohl být pro nezasvěceného čtenáře přínosným. Problémem však je, že autor zůstal pouze u svého jednostranného posouzení. Chybí mu polemika s vlastními názory, kritické vyhledávání opozičních pramenů. Celkově je práce s prameny z výše uvedených důvodů problematická. Další výtku mám směrem ke kapitolám, které s vytýčeným tématem přímo nesouvisí.

5. Otázky o obhajobě:

1. Zanikne-li výkon funkce soudního exekutora a exekutorský úřad přebírá nový exekutor, co se děje s pracovními poměry zaměstnanců původního exekutora?
2. Jaké jsou ohlasy v odborné literatuře na zavedení tzv. teritoriality exekutorů na Slovensku?

V Plzni dne 3. února 2019

Miroslav Hromada